

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. S.**
Státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 04. 2021 č. j. OAM-46/LE-VL12-VL18-PS-2021, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 6. 8. 2021. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) anebo b) zákona o azylu. Žalovaný k argumentaci ohledně využití těchto zvláštních opatření pouze uvedl, že „by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany ...“. Neuvedl však žádné konkrétní důvody. Samotné nelegální pobývání na území ČR, které trvalo pouze několik dnů po konci platnosti výjezdního příkazu, nelze automaticky brát jako jediný důvod, proč nelze zvláštní opatření využít. K závěru, že o mezinárodní ochranu požádal jenom účelově, žalobce namítal, že neexistuje jakákoliv povinnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky. Žádost může být podána fakticky kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Žalovanému rovněž vytkl, že se jej nedotázal na jeho soukromé vztahy na území České republiky. Žalovaný se jej pouze zeptal na to, zda v České republice žije někdo z rodiny. On zde má ovšem přítelkyni, jejich vztah trvá již delší dobu. O tom vypovídá čestné prohlášení jeho přítelkyně T. H. S ohledem na tuto skutečnost a dále to, že je ve věku blízkém věku nezletilého, považuje zajištění za nepřiměřené, které absolutně neodpovídá smyslu zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Měla být zohledněna i velmi krátká doba, po kterou byl na území České republiky nelegálně po pozbytí platnosti výjezdního příkazu. Jiná situace by byla, pokud by zde pobýval nelegálně opakovaně, anebo by páchal trestnou činnost. Jistě by takové řešení pak bylo přiměřené. Zcela nejasné je tvrzení žalovaného, že zvláštní opatření nemůže být uplatněno také kvůli tomu, že požádal o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců. Poukázal na to, že podání žádosti z detence upravuje nejen zákon o azylu, ale výslovně o ní hovoří i tzv. procedurální směrnice. Proto nevidí jakýkoliv problém, proč by podání žádosti o mezinárodní ochranu v detenci mělo být důkazem toho, že nelze využít zvláštní opatření v jeho případě. Nevidí v tom jakoukoli souvislost. Proto považuje rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, neboť výrok rozhodnutí se opírá o odůvodnění, které ovšem nemá žádný logický základ.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí bytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, ze dne 14. 4. 2021 č. j. KRPA-89912-11/ČJ-2021-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do ZZC Vyšní Lhoty za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 26. 2. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a byl mu vydán výjezdní příkaz do 8. 4. 2021, který žalobce nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Od 9. 4. 2021 pobývá na území ČR nelegálně a maří rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob do 9. 4. 2023. Ze správního spisu se podává, konkrétně pak z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka řízení, že je svobodný, bezdětný, v České republice nikdo z rodiny nežije. Nemá zde žádný majetek ani závazky. Žalobce sdělil, že chtěl vycestovat s kamarádem a čekal na něho. V současné době neexistuje žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. V České republice nemá nikde hlášenou adresu pobytu. Součástí spisu je rozhodnutí z 26. 2. 2021 č. j. KRPA-51403-12/ČJ-2021-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 2 roky. Rozhodnutí nabylo právní moci 9. 3. 2021. Doba k vycestování z území členských států Evropské unie byla žalobci stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Bylo zjištěno, že žalobce nemá platné vízum pro vstup do České republiky. Žalobce 26. 2. 2021 do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že na území České republiky přicestoval 6. 2. 2021 za svými kamarády. Přicestoval s biometrickým cestovním dokladem, žádné vízum nemá. Kromě jiného také uvedl, že na území České republiky nežijí žádní rodinní příslušníci. Nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. Bydlí u kamarádů v Praze. V případě, že mu bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, bude jej respektovat a dobrovolně vycestuje.
5. Dne 18. 4. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 4. 2021 č. j. OAM-46/LE-VL12-VL18-PS-2021 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 6. 8. 2021. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky podal dne 18. 4. 2021 ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění. Poukázal na to, že z jeho výpovědi vyplynulo, že na území ČR pobýval od února 2021 vědomě nelegálně, o mezinárodní ochranu požádal až po svém zadržení a zajištění OPKPE Praha, kdy se hrozba vyhoštění stala reálnou. Tato skutečnost dle žalovaného nesvědčí o palčivé potřebě mezinárodní ochrany. Naopak dokazuje účelovost jednání žalobce. Žalovaný vyslovil rovněž názor, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území ČR či evropských států vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu je v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Žalovaný rovněž vyslovil názor, že z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu,

kteř by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

7. Soud zastává názor, že se v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný v dostatečné míře vypořádal i s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, v rozporu s uloženým správním vyhoštěním a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat opětovně až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným, ač měl k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany před svým zajištěním dostatek času. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti, naopak uvedl, že se má kam vrátit a vycestuje dobrovolně. Přesto požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to nikoliv bezprostředně poté, kdy k tomu měl příležitost, ač mu v tom nic nebránilo, ale teprve po svém zajištění za účelem realizace uloženého správního vyhoštění. Jeho jednání tak svědčí o vědomém nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. Soud má za nesporné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na svá zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na skutková zjištění žalovaného se soud ztotožňuje s jeho názorem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal tuto žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
8. Volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdy by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření v případě žalobce závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V rozhodnutí také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila, tvrdil, že se vrátit chce, ale po svém zajištění za účelem realizace vyhoštění se svému vycestování snažil zabránit požádáním o mezinárodní ochranu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24. Soud má za to,

že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil.

9. Nelze přisvědčit žalobcově námitce, že se žalovaný nevypořádal se všemi okolnostmi případu a nepřihlédl k jeho pobytové historii. Žalovaný naopak v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsal žalobcovu osobní a rodinnou situaci, včetně jeho pobytové historie a charakteru porušených povinností (viz str. 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí). Soud se shoduje s žalovaným v tom, že s ohledem na skutkové okolnosti případu existuje podezření, že by žalobce v případě uložení mírnějších prostředků s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně nespolečně pracoval a využil možnosti vyhnout se správnímu vyhoštění. K námitce žalobce, že v České republice má přítelkyni a že se jedná o vztah, který trvá již delší dobu, soud uvádí, že nic takového žalobce ani v posuzovaném správním řízení ani v předchozích řízeních neuváděl, tvrdil, že přijel za kamarády, bydlel u nich v Praze. Neexistuje žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. Z uvedeného je zřejmé, že vazby žalobce na území České republiky nejsou takové intenzity, že by jeho zajištění představovalo protiprávní zásah do jeho rodinného a soukromého života. Pouhé odloučení dospělého muže od přítelkyně z důvodu zajištění neznámá nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Nadto samotné zajištění neznámá úplnou ztrátu možnosti kontaktu s přítelkyní. Soud odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 16/2015 – 32. Dle názoru soudu zajištění žalobce není v rozporu ani se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.
10. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie ČR. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
11. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[Zadejte text.]

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. 5. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
Samosoudkyně